

Lepša Titova cesta

Ob zaključku nagradnega tekmovanja Turističnega društva Bežigrad

Komisija za urejenost Titove ceste pri Turističnem društvu Ljubljana-Bežigrad je, kakor že nekaj let poprej, tudi letos budno spremljala stanje na tej naši najpomembnejši mestni vpadnici. Ne da bi bila s stanjem zadovoljna, je vendarle z veseljem ugotovila, da je podoba te ceste iz leta v leto lepša. Razumljivo je, da so tudi merila komisije iz leta v leto strožja in tako se ne smemo čuditi, če bodo opozorila glede urejenosti ob Titovi cesti čedalje pogostejša in bolj

Piše: inž. Miha Ogorevc

konkretna. Le tako si obetamo še hitrejši napredek do tistega stanja, ki nam bo zares v čast in zadovoljstvo.

Splošna ugotovitev je, da smo neverjetno in hitro napredovali pri krasitvi oken, tu in tam tudi balkonov, javno zelenje pa je letos bilo slabše vzdrževano, kakor npr. prejšnja leta.

Pri organizacijah združena dela sta spet svetli točki PETROL in opekarna Črnuče. Tudi MERCATORJU na Črnučah ni kaj očitati, razen tega, da so kar med letom precej živo obrezali grmovje, ki razmejuje njihov parkirni prostor in cesto. Kaže, da že pri izboru grmovne vrste niso imeli sreče; tja bi

zervati za gradnje, se včasih zavlečejo v desetletja, medtem pa na teh površinah raste plevel in se nabira nesnaga. Lahko pa bi to bile lepo urejene zelene površine, čeprav morda samo za leto ali dve.

Najbolj izpostavljena takšna zapuščena površina leži ob Titovi cesti, med krakoma nekdanje Linhartove ceste. Novo dragoceno bogatstvo na tem odseku ceste predstavlja bežigradski center, ki ga z razveseljivimi posluhom za javno zelenje ureja Splošno gradbeno podjetje Grosuplje. Posebne časti pa nam ne delajo divji prehodi po brezinih na obeh straneh železniškega nadvoza. Prehode je treba urediti, ali pa z gostimi saditvami zapreti.

Letos so bila končna kronana z uspehom dolgoletna in vztrajna prizadevanja Turističnega društva Bežigrad glede odstranitve nekdanjega »bloka« (policijske postaje ob ulici) na vogalu Hubadove ulice in Titove ceste. Objekt tik ob Titovi cesti, kjer si je podalo ključne nešteto različnih stanovalcev, je »Soseska« podrla, stanovalec pa priskrbel sodobna stanovanja. Na grobo splanirano površino bo potrebno še natančneje urediti in obsejati s travno mešanico.

Poleti smo se veselili izredne čistosti avtobusnih postajališč. Običajna nastlanost s papirji in papirčki ni bilo

nje oziroma dopolnjevanje vsakokratne vrtno podobe.

Aljaž Ivo s Titove 371 moramo še posebej pohvaliti, žal pa ob njenem vrtu leži najbolj zapuščena parcela na Črnučah. Tudi njena soseda na nasprotni strani ceste, številka 308, kjer so letos podri orjaško povešavo vrbo, je brž poskrbela za skladnejše nadomestilo — macesen. S težkim srcem so se poslovili od lepe vrbe, ki je postala za majhno stanovanjsko hišo že hevarna. Macesen je posrečeno dopolnilo brezam in smrekam, ki so medtem zrastle v velika drevesa. Prav prijeten je zdajle pogled na porumenele breze in macesen, ki tako vabljivo spremlja živahen promet na Črnučah. O tej priložnosti se moramo spomniti tudi hišne številke 314, kjer skrbno čuvajo orjaški divji kostanj, ki s svojim korenščem zares prijazno oklepa stari vodnjak. Če bi ob starem portalu posadili še kaj zimzelenega (npr. tiso), bi bila vsa situacija naravnost mikavna. Spomnil sem se tudi hiše 202, od koder nas vsako spomlad pozdravlja velika in bujno cvetoča japonka češnja. Se bolj imenitna na tem vrtu je visoka smreka omorika, ki slovi kot najbolj vitko drevo te vrste v Ljubljani. Prav letos mineva 100 let ko je to krasotico, ki je ime naše države raznesla domala po vsem svetu, na Tari odkril botanik Pančić. Njena skromna preprostost zmore zakriti marsikakšno zanikrnost v okolju, le škoda, da je ne sadimo še bolj množično.

Lepo si je uredil svoje funkcionalno zemljišče Avtoservis pri Ruskem carju (štev. 228), pred leti posajena živa meja v podaljšku številke 254 pa je popolnoma razdivjana. Čuden videz daje tudi kapelica nasproti številki 296 odkar je nekdo posekal grmovje v ozadju in obsekal se tuji ob straneh. Tuje ni mogoče obsekati, ker postanejo grde. Pametneje bi jih bilo odstraniti, v ozadje pa svet posaditi kakšno grmovje, da bi se sedanja žalostna situacija popravila. Ista ugotovitev velja tudi za porjavlo mejo iz tuje v podaljšku hiše številka 417. V ozadju se košatijo lepe nove hiše, na cesto pa meji tista ožgana revčina. Tuja ni gaber ali bukev, ki preneseta obrezovanje v živo. Če smo obrezovanje za nekaj let opustili, moramo trpeti pač širšo mejo, ali pa se pri obrezovanju preveč v živo, posušiti.

Zapuščenost je glavno obležje tudi za bivši mladi sadovnjak ob koncu našelja na Črnučah, (v podaljšku nove hiše 421). Plevel je že prerasel zaniško sadno drevje. Kakšna škoda za Titovo cesto in za prebivalce Črnuč, ki bi ta prostor, lahko preuredili najmanj v lepo urejeno trato. Tudi s predhinskim vrtom pri številki 411 ne moremo biti zadovoljni. Tja bi sodilo kaj takšnega kot je na številki 395, poleg Opekarnice, kjer najdemo vse tisto, kar vidimo na številki 411, z eno samo razliko — vse na pravem mestu. Štev. 386 na črnuškem klancu s priporočeno živo mejo nima sreče. Vse iz gozda prinesene smreke so se celo v letošnjem vlažnem poletju posušile in zdaj bolj kazijo, kakor pa dopolnjujejo tamkajšnjo vrtno podobo.

Sicer pa je zlasti na Črnučah ob Titovi cesti še vedno lepo. Sredi novembra iz vrtov prijazno molijo svoje rumene glavice malocvetne križanteme, kakor bi hotele reči: »Na svidenje prihodnje leto, ko bomo vse napravili še bolj in lepše!« Razumemo njih nemo govoricu in potrudimo se bomo, da bo zares tako.

Kar sproti so jih vabili, naj zapojejo — Vokalni kvartet Savski val: Rudi Perbil, Damjan Kurent, Franci Kunaver in Janez Presetnik.

„Savski val“ ob Renu

Vokalni kvartet na mednarodni prireditvi v nemškem mestu Leverkusen

Vokalni kvartet Savski val ima za seboj še eno nadvse uspešno gostovanje: peli so v Leverkusnu (Zvezna republika Nemčija). V pobrateno mesto jih je poslala ljubljanska mestna skupščina. »Verjetno so se odločili, da pošljejo naš kvartet po tem, ko so nas slišali na zaključni prireditvi ob 30-letnici osvoboditve v Festivalni dvorani, je pripovedoval Franci Kunaver. Kmalu po tem nastopu nas je obiskala prof. Darinka Stofa in dogovori so stekli.«

Do nastopa smo imeli le poldrugi mesec časa. Pridno smo vadili in kar precej smo se potrudili, da smo poleg predvidenega programa naštudirali še nemško narodno pesem. V navadi nam je že in tudi za gostitelje je prijetno presenečenje, če zapojemo še kakšno njihovo domačo pesem.

Organizacija gostovanja je bila brez napak. Mesto Leverkusen, oddaljeno 36 km od Kölna, je nekoliko manjše kot Ljubljana. Slovi po svetovno znani farmacevtski industriji Bayer. V tem velikem kombinatu je menda zaposlenih več kot 50.000 delavcev.

Gostitelji so nam najprej razkazali kulturni center, ki ga imenujejo Forum. V domu je kar 6 dvoran in še vrsta modernih učilnic in delavnic, ki sodijo na kulturno področje. Seznanili so nas z drugimi grupami, ki so nastopale na Leverkusenskem tednu: finski vokalnim kvartetom Oulu kvarteti, folklorni-

mi skupinami iz Romunije, Anglije, Holandije itd. Ko so nas zvečer popeljali v mesto, smo že opazili precej naših zastav in grbov z napisi Slovenija, Jugoslavija. Kaj hitro nam je bilo jasno, da predstavljamo Ljubljano, Slovenijo, SFRJ.

Naslednje dopoldne smo nastopili pred gradbiščem nove mestne hiše, ki jo grade Romuni. Bril je hladen severni veter, toda številni poslušalci so vztrajali. Komaj smo se vrnili v hotel, že so nas vključili na poslovilno slovesnost enega vodilnih uslužbencev firme Bayer. Naš nastop so pozdravili z velikim navdušenjem. Popoldne smo si ogledali Köln, zvečer pa smo nastopili na družabnem srečanju znanega trgovskega centra. V soboto dopoldne smo še enkrat nastopili pred velikim trgovskim centrom, skupaj z drugimi skupinami. Popoldne smo imeli generalko za veliki mednarodni nastop v centru Forum.

Nastop je bil za nas nekaj izrednega. V dvorani se je zbralo nad 2000 poslušalcev, ki so nas nadvse hvaležno sprejeli. Do izraza je prišlo znano geslo: glasba ne pozna meja.

Škoda, da ni bil z nami kdo od ljubljanske mestne skupščine. Ob slovesu smo županu Leverkusnu izročili barvno monografijo Ljubljana, darilo naše mestne skupščine, je povedal Franci Kunaver.

Stožice in Ježica spet najboljši

Gasilska društva bodo za uspehe dobila posebne diplome

Občinska gasilska zveza Bežigrad je izvedla vrsto tekmovanja v počastitev 20-letnice zveze, Ekipe društev so se pomerile v metanju in sklapanju cevi, praktični vaji in zagonu motorke, odgovarjati so morali še na posebna vprašanja iz gasilske taktike. Gasilsko društvo Ježica je nastopilo z desetimi člani, mladincev in mladink, gasilski društvi Stožice in Tomačevo z desetimi člani in mladincev, gasilska društva Beričevo, Črnuče, Dol, Nadgorica in Podgorica pa z desetimi člani.

Vrstni red pri članih: Stožice, Ježica, Črnuče in Podgorica, Nadgorica, Tomačevo, Dol, Beričevo; mladinci: Ježica, Stožice, Tomačevo; mladinke: Ježica.

Letni pregledi so vsebovali po 3 vprašanja o ravnanju in gašenju z gasilskimi ročnimi aparati, po 3 vprašanja o reševanju ljudi in živali in po 3 vprašanja o prvi pomoči pri opeklinah. Pregledali so še vzdrževanje gasilske opreme in orodja, čistočo v gasilskih domovih ter administrativno poslova-

nje. Vrstni red: Ježica, Stožice, Dol in Tomačevo, Beričevo in Podgorica, Črnuče; industrijska gasilska društva: Tuba, Tonosa.

Za uspehe v teh tekmovanjih bodo gasilska društva na občini zborih prejela posebne diplome.

VINKO SKERL

Pripravljajo program dela

V krajevni skupnosti Stadion se bodo zavzeli za oživetje malega gospodarstva

V krajevni skupnosti Stadion pripravljajo srednjeročni program dela za razdobje 1976 — 1980, ki bo zajel prav vsa področja delovanja: torej od komunalne dejavnosti in socialnega skrbstva do varstva okolja, otroškega varstva, malega gospodarstva in drugih dejavnosti. Tako predvideni program kot redno dejavnost bodo financirali s sredstvi, ki jih bo krajevna skupnost dobila od občinske skupščine oziroma s sredstvi, ki se bodo združevala po samoupravnem sporazumu o financiranju krajevnih skupnosti.

Precej pozornosti v zadnjem času posvečajo tudi malemu gospodarstvu, saj je v krajevni skupnosti Stadion občutiti precejšnje pomanjkanje malih uslužnostnih dejavnosti. Manjka predvsem obrtnikov, ki bi skrbeli za usluge, ki so gospodinjstvom nujno potrebne — torej od raznih servisov za popravila in vzdrževanje do krojačev, čevljarjev in drugih dejavnosti. Krajevna skupnost je proučila potrebe in jih posredovala občini, kjer pripravljajo program oživetja malega gospodarstva.

NAGRADE BODO DOBILI:

Prvo nagrado v znesku 1.000,00 din, namenjeno uporabnikom družbenih stanovanj, prejme hišni svet Titova 364 za skrbno urejeno in vzorno vzdrževano okensko ter vrtno zelenje.

Prvo nagrado v znesku 500,00 din med zasebniki prejme Iva Aljaž, Titova 371, za lepo cvetje na oknih in balkonu, za lepo urejen vrt in še prav posebej za požrtvovalno nego vsega občnega okolja. Iva Aljaž vselej znova dokazuje, da ni zaprta v svoje privatniške meje, temveč predvsem iskreno želi, da bi Titova cesta, ob kateri stanuje, dobila ustrezno kulturno obeležje.

Po eno drugo nagrado v znesku 300,00 din dobila Rozalija Zorman, Titova 246 in Kristina Hočevar, Titova 356.

Tretjo nagrado v znesku 200,00 din prejme Fani Rotar, Titova 308, pohvalo pa Ema Bizjak, Titova 384.

Slavnostna podelitev nagrad bo na občnem zboru Turističnega društva Bežigrad; občni zbor bo v prvi polovici meseca decembra.

sodilo kaj takšnega, kar ne bi terjalo toliko vzdrževalnih del, imelo pa bi večji lepoti in funkcionalni učinek. Sibirski svib ni za obrezovanje najbolj primerna grmovnica, lep je le, če se lahko svobodno razvija.

Razveseljivo je, da zlasti pri PETROLU in Opekarni ni opaziti tekmovalnega duha, temveč trajno in prepričljivo spoznanje, da lepo okolje predstavlja neogiben sestavni del njunega nazora o sodobnem, kulturnem poslovanju.

Zelo lep postaja tudi park pri Gradbenem solskem centru; škoda je, da ni večkrat pokosen. Če bi tjakaj pod košata drevesa postavili nekaj klopi, bi park že lahko koristno služil tudi krajanom. Vsi morda ne morejo v Črnuške gozdove, so pa potrebni pasivne rekreacije v zelenem okolju. Jasnovidnost prvega direktorja centra tov. Semeča — glede tega vprašanja — šele danes, skoraj po dvajsetih letih, kaže otipljive in koristne rezultate.

Za veliko število OZD ob Titovi cesti kaj takšnega ne moremo trditi brez pridržkov. Tudi komunalna politika v nekaterih primerih pogojuje — ali pa vsaj po nepotrebnem trpi — neurejeno stanje na površinah, kjer programi še niso natančneje opredeljeni. Izgovori, da so to re-

opaziti, žal pa se je stanje novembra hitro poslabšalo. Izrazito poslabšanje je opaziti zlasti pri Ruskem carju. Na postajališčih večinoma ni dovolj smetnjakov, ki bi bili potrebni za tiste, ki vozniških listkov ne puščajo v avtobusu. Nerazumljivo je tudi zakaj pri obračališču na Črnučah s tolikšno vztrajnostjo obrezujejo že tako maloštevilno grmovino. Strnjeno zeleno ozadje bi bilo mnogo lepše kakor pa pokvečeno obrezovano grmovje.

Veliko lepoto in funkcionalno napako kaže tudi zgradba na Titovi 201, kjer so razbite domala vse šipe na kletnih oknih. Če šipe tam niso potrebne, bi bilo umestno razbito steklo odstraniti in pustiti okenske okvire prazne.

Med individualnimi lastniki stanovanjskih hiš, ki jih je ob Titovi cesti največ, bi približno polovico lahko pohvalili, drugi polovici pa bodo še potrebni napotki, da bi okolije svojih hiš končno uredili tako, kakor se za pomembnost ceste, ob kateri stanujejo, spodobi. Naši stari znanci na hišnih številkah 120, 240, 246, 297, 298, 308, 364, 371 in 395 lepo skrbijo za svoje okolje, saj se zavedajo, da to ni samo njih kulturni užitek, temveč prijetna dolžnost, ki jo opravljajo v javne namene. Nekateri so že kar resnični vzorniki za spreminja-